

ἀναλαλῶ ΣΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾷ 228,3 ἀνιλαλῶ Δσολωμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λαλῶ. Τὸ ἀνιλαλῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνελάλω.

Ἄδω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν: Τραγούδια τοῦ ἀναλαλῶσαν ἔς τὸ δάσο μὴν ἡμέραν ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἄσμ.

Τοῦ χιλιδόνι πέρασι ἀπὸ τῆ Μαύρης Θάλασσης ἤτοι πύργου κ' ἑκατοσι, πύργου κ' ἀνιλάλῃσι Δσολωμ. Συνών. τραγοῦδῶ.

ἀναλαμπή ἡ, κοιν. ἀναλαβή πολλαχ. ἀνελαμπή Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Μῆλ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναλαβή Θήρ. Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. Τήν. κ. ἀ. ἀναλαμπή Μακεδ. ἀνιλαβή Ἰμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ. Σάμ. ἡλαμπή Μακεδ. ἀλαμπή ΜΦιλήντ. Γραμματ. 89 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πληθ. ἀναλαμπῆς Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Μεσν. ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάμπω. Ἰδ. Γ'Χατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 3 (1915) 253. Τὸ ἀλαμπή ἐκ τοῦ *ἀλαλαμπή κατ' ἀνομ. Ὁ πληθ. ἀναλαμπῆς κατὰ τὸ συνών. φωτιῆς.

1) Λάμπις, λαμπηδὼν κοιν.: Ἡ ἀναλαμπή τῆς πυρκαϊᾶς - τῆς φωτιᾶς - τῆς ἀστραπῆς κοιν. Τὸ καντήλι ἀνάδωκε μὴν ἀναλαμπή Κέρκ. Γὰρ δὲ μὴ ἀναλαμπή ποῦ ἔβγαλε ἡ ἀστραπή! Χίος Τοῦ καθ' ἡ' προτοῦ σβῆς βγάξ' μὴ ἀναλαβή Λέσβ. Εἶδα μὴν ἀνιλαβή Ἰμβρ. Ἡ ἀναλαμπή τῶν ματιῶν Ζάχ. Ἐγινε τὸ δαχτυλάκι του ἀσημένιο κ' ἡ φοράδα πλεῖα ἔνα προῖμα ποῦ δὲ μπορούσε νὰ τὴν βλέπῃ ἀπὸ τὴν ἀναλαμπή (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ἀπομακρὲς οἱ ἄνθρωποι τοῦ καραβιοῦ ἔβλεπαν τὴν ἀναλαμπή καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν ἂν ἦτον ἄστρον ἢ φωτιά (ἐκ παραμυθ.) Χίος Ἀστροκίτρινιζαν ἀπὸ τὴν ἀναλαμπή ποῦ ἔβγαλε τὸ χρυσάφι ἸΠολυλ. Διηγ. 36. || Φρ. Δίνου ἀνιλαβή (γίνομαι ξακουστός) Ἰμβρ. Αὐτεῖν' θὰ δώσ' ἀνιλαβή! (εἰρων. ἐπὶ γυναικὸς μαύρης καὶ δυσειδοῦς) αὐτόθ. || Ποιήμ.

... Ἀνάφτει | τοῦ πολέμου ἀναλαμπή, τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει, | λάμπει, κόφτει τὸ σπαθί ΔΣολωμ. 9

... Τὰ σωθικά του τότε δὲν τὰ φαρμάκευαν κρυφοὶ καὶ [φλογισμένοι πόθοι οὔτε τοῦ κόσμου ψεύτικες ἀναλαμπῆς καὶ δόξες ΑΒαλαωρ. 3,221

Φέγγ' ἡ χώρα φωτισμένη ἀπὸ τέτοια ἀναλαμπή ΑΒαλαωρ. 3,376. β) Τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀναλάμπων φῶς λύχνου ἢ κηρίου μέλλοντος νὰ σβεσθῇ σύνηθ.: Ποιήμ.

Σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζήσει ἀκόμα | μ' ἀναλαμπῆς ψυχομαχάει τὸ ἐτοιμοθάνατο κερί μου

ΝΛαπαθ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 182. γ) Ἡ ἀνάλαμπις τοῦ ἡλίου κατὰ διαλείμματα ἐν καιρῷ συννεφώδει Ἡπ. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,49 *ἀναλαμπή χειμῶνος, δάκρυα ποιμένος. Συνών. ξανα-ναλάμπῃ. δ) Σπινθήρ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Ἡ φωτιά πετᾷ ἀνελαδὲς Ἀπύρανθ. Συνών. σπῖθα. 2) Ἡ ἀναλάμπουσα φλόξ τοῦ πυρὸς σύνηθ.: Ἡ φωτιά βγάξει μεγάλη ἀναλαμπή πολλαχ. Τὰ ξύλα βγάνουν ἀνελαβή Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ.

Ἀναλαμπή ψήνει κουκκιά, καρβουνόδιὰ τὸ φάα (τὰ μὲν κουκκιά βράζουν εἰς τὴν φλόγα, ἡ δὲ φάα εἰς τὴν σιγανὴν φωτιά. Καὶ μεταφ. ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσφερώμεθα εἰς ὅλους κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ νὰ ἐξευρίσκωμεν τὸν προσήκοντα εἰς ἕκαστον) Κάρπ. || Ἄσμ.

Πῶς θὰ πεθάνω ξέρω το, γιατί ἡ καρδιά μου ἐρράη, φωτιά πεσε ἔς τὴ νεότη μου κ' ἀναλαμπή κ' ἐκάη

Κάσ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 784 (ἐκδ. ἘLegrand) «καὶ τὸ κορμί μ' ἐπλάκωσεν ἀναλαμπή κ' ἐκάη». β) Ἡ θερμότης τῆς φλογὸς Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Νάξ. Σῦρ.: Φύε ἀπὸ τῆ φλόγα κοδὰ νὰ μὴ σὲ πάσ' ἡ ἀνελαβή Νάξ. 3) Ἀντανάκλασις ἀκτίνων καὶ μάλιστα ἡλιακῶν, μαρμαρυγή Θεσσ. Θήρ. Κύθηρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μῆλ. Ρόδ. Χίος: Μὴ βγαίνης ἔς τὴ ἀνελαβή τοῦ ἡλίου Θήρ. || Ποιήμ.

... φεγγοβολῶντας | ἡ ἀναλαμπή τοῦ φεγγαριοῦ κοντὰ τῆς συχνότρεμε ...

ΔΣολωμ. 137. Συνών. λαμπός. 4) Τὸ μέρος τῆς ἐστίας, τὸ ὅποιον καταυγάζεται καὶ θερμαίνεται ἀπὸ τὸ πῦρ Σῦρ.: Ἐβαλε τὸ βρεμένο παπούτσι γὰρ νὰ στεγνώσῃ μέσ' ἔς τὴν ἀνελαβή. 5) Φρύγανον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ ἀναμμα πυρὸς Κρήτ. Συνών. ἀναλαμπίδι, προσάναμμα, προσαψίδι, συνάναμμα.

ἀναλαμπίδι τό, Λεξ. Βλαστ. ἀνελαβίδι Α.Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὸν καὶ λεπτὸν ξυλαράκι ἢ φρύγανον χρησιμεῖον διὰ τὸ ἀναμμα τοῦ πυρὸς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλαμπή 5.

ἀναλαμπίζω ἐνιαχ. ἀνελαβίζω Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἡλαμπίζω Ἰων. (Κρήν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή.

1) Ἀμτβ. ἀναδίδω λάμπην ἢ φλόγα ἐνθ' ἀν.: Ἡλαμπίζει ἡ φωτιά Κρήν. Ἀνελαβίζουν τὰ ξύλα Ἀπύρανθ. Μετοχ. ἀνελαβισμένος=ὁ ἄξιος νὰ καὶ εἰς τὰς φλόγας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μονο' ἀνελαβισμένο, σώπα! Συνών. ἀναλάμπω 1, συνών. δὲ τῆς μετοχ. *ἀναλαμποκεντημένος, *ἀναλαμποφαγμένος. 2) Μετβ. πυρακτώνω, ἐπὶ κλιβάνου Θήρ.: Ἀνελαβίζω τὸ φουρνί. Συνών. καίω. Πβ. ἀνακαρώνω (Π) Α 1.

ἀναλάμπισμα τό, ἀμάρτ. ἀνελάβισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαμπίζω.

Λάμπις ἢ φλόξ: Ἀνελάβισμα τοῦ φωτιάς. Συνών. ἀναλαμπισμός.

ἀναλαμπισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελαβισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαμπίζω.

Ἀναλάμπισμα, ὁ ἰδ.: Εἶδ' ἀνελαβισμό τὸν ἔχει ἡ φωτιά σας!

***ἀναλαμποκέντημα** τό, ἀνελαδοκέντημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναλαμπή καὶ κέντημα.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ κεντηθῇ, νὰ καταστραφῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: Δὲν ἀκούει κανενοῦς τ' ἀνελαδοκέντημα, τοῦ κεφαλῆς του κάνει! Συνών. *ἀναλαμποφάγωμα.

***ἀναλαμποκεντημένος** ἐπίθ. ἀνελαδοκεντημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

Ὁ ἄξιος οἶονεῖ νὰ κεντηθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ καὶ, μόνον εἰς ἀράς: Σκάσετε πγά, ἀνελαδοκεντημένα, 'ματ' ἐξεφονδώσετε τὴ γεφαλὴ μου! (ἐξεφονδώσετε=ἐξαλίσατε, ἐσκοτίσατε). Συνών. ἀνελαβισμένος (ἰδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποφαγμένος.

***ἀναλαμποφάγωμα** τό, ἀνελαδοφάγωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναλαμπή καὶ φάγωμα.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: *Μουρ' ἀνελαδοφάωμα, ἤφαές με πρᾶ, ἤφαές με!* "Αμὰν ἔρθης κάτ', ἀνελαδοφάωμα, θὰ σοῦ δείξω 'ὦ (ἐγώ)! Συνών. *ἀναλαμποκέντημα.

***ἀναλαμποφαγώμενος** ἐπίθ. ἀνελαδοφαγώμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναλαμπὴ καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ γίνη παρανάλωμα τοῦ πυρός, μόνον εἰς ἀράς: **Ἐξέκαμέ με πρᾶ ἢ ἀνελαδοφαγώμενη με τῇ στακεῖα τζη γνώμη!* *Τ' ἀνελαδοφαγώμενο, δὲν ἤρθεν ἀκόμα!* Συνών. ἀνελαδισμέ- νος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποκεντημένος.

ἀναλάμπω Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 29 ἀναλάμπω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλάμπω.

1) Ἐκπέμπω λάμπιν Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν.: *Ἀνάλαμπ' ὀλίγο καλύτερα σήμερα, δὲν εἶναι ὅπως χτὲς (ἔνν. ὁ ἥλιος) Ἡπ. || Ποίημ.*

Σὺν σὰν ἀστέρει ἀνάλαμπες γιὰ λίγο μὲ φορὰ ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1. 2) Ἀστρά- πτω Ἡπ. (Ζαγόρ.): *"Ολου ἀναλάμπ' ἀπὸν τοῦ πουργό.* Συνών. ἀστράφτω.

ἀνάλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέλασμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάζω.

I) Καταστροφή φυτῶν, δένδρων κττ. II) Ἀνάδοσις βλαστῶν, βλάστησις.

ἀνάλατα ἐπίρρ. Δαρδαν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος.

Χωρὶς νοστιμάδα, χωρὶς χάριν: Φρ. *"Οξον κι ἀνάλατα τὸ πάει (ἐνεργεῖ πέραν τοῦ προσήκοντος, πηδᾷ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα). Αὐτὸς εἶναι ὅξω κι ἀνάλατα (συνών. τῇ προη- γουμένη). Πβ. ἄναλα, ἄνοστα.*

***ἀναλατάδα** ἢ, ἀναλασάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ- -άδα (I). Τὸ ἀναλασάδα ἐκ τοῦ τύπ. *ἀναλατσάδα <*ἀνάλατσος, ὁ παρὰ τὸ ἀνάλατος. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τσ εἰς σ πβ. ἀλάτι-ἀλάτσι-ἀλάσι, ἄτσαλος - ἄσαλος κττ.

1) Ἐλλειψὶς ἄλατος εἰς φαγητὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προ- ερχομένη ἔλλειψις ἡδύτητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀναλασάδα ἔχει σήμερα τὸ φαεῖ.* β) Μετων. ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *"Ω, ἢ ἀναλασάδα τῷ παιδίῳ!* (τὸ πῶ σιχαμένο παιδί!) 2) Μεταφ. λόγος χωρὶς χάριν, λόγος ἀηδὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: *Αὐτὸς λέει ἀναλασάδες Χίος Ἀναλασάδες ποῦ τοοὶ σηκώνεις! (ὑποφέρεις, ἀνέχεσαι!) Ἀπύρανθ.*

Συνών. ἀναλατιά. Πβ. ἀνοσιτάδα, ἀνοσιτιά, γλυκανοσιτιά, σαχλαμάρα, σάχλα.

ἀναλατιά ἢ, σύννηθ. ἀναλασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος. Τὸ ἀναλασά ἐκ τοῦ πληρεστεροῦ ἀναλασιὰ παρὰ τὸ *ἀναλατσιά. Ἡ τοῦ ἀπώλεια διὰ τὸ σ.

1) ***Ἀναλατάδα** 1, ὁ ιδ., σύννηθ.: *Ἀναλατιά τοῦ φαγη- τοῦ σύννηθ. Ἀναλασά εἶχε σήμερα τὸ φαεῖ Ἀπύρανθ.* β) ***Ἀναλατσάδα** 1 β, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μωρ' ἀνα- λασά τῷ γυναικῷ, σῶπα!* 2) ***Ἀναλατάδα** 2, ὁ ιδ., πολλαχ.: *Μὴ λές ἀναλατιές, γιατί μῶρχιτι νὰ ξιράσου!* Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *Ἀναλατιές ὅσις θέλ'ς (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς λέγοντος ἀνοησίας) Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

ἀναλάτιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναλάτιγος Κεφαλλ. ἀναλάτιος Κεφαλλ. ἀλάτιστος Θράκ. (Σαρκεκλ.) Κύθν. Πόντ. (Ἰοφ.) Σύμ. ἀλάτιστος Κρήτ. ἀλάτιστους Ἰμβρ. ἄκιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερεῖ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλάτιστός. Τὸ ἀλάτιστος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερεῖ. 2 α. Τὸ ἄκιστε ἐκ τοῦ ἀλάτι- στε κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ, συγχώνευσιν τῶν δύο α καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς κ.

1) Παθ. ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰοφ.): *Φαεῖ ἀναλάτιστο. Ψάγια ἀναλάτιστα πολλαχ. Τυρὶ-ψάρι ἀλάτιστο Κύθν. Σύμ. Μαρεῖα-φαεῖ ἀλάτιστο Ἰοφ. Συνών. ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος, ἄναλος, ἀντίθ. ἀλατισμένος (ιδ. ἀλατίζω Α 1). β) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ἐπιπάσσει ἄλας Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: *Προβγές ἀναλάτιστες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνά- λατος Α 2.* 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ φαγὼν ἄλας, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (Ἰοφ.): *Τὸ ζῷ ἀλάτιστο ἔν.* Συνών. ἀνάλα- τος Α 3.*

ἀνάλατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλατους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλατο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ.) ἀνάλατες Σκυρ. ἀνέλατος Μέγαρ. ἀλάνατο Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.) Θηλ. ἀναλατῖνα ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 82,254.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάλατος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ἔχων ἄλας, ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.): *Ἀνάλατο φαγεῖ-ψωμί κττ. Ἀνάλατη σαλάτα-σούπια κττ. κοιν. || Φρ. Ἀνοστη κι ἀνάλατη καὶ κακομα- γειρεμένη (ἐπὶ ἀχρήστου καθ' ὅλα γυναικός) Ἀθῆν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3,207g «ἀσπαστρον, σαχλόν, ἀνά- λατον, βρομιάριν». Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλιστος, ἄναλος. β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων χάριν καὶ ἡδύτητα, ἄχα- ρις, ἄκομψος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνάλατος ἀνθρώπος. Ἀνάλατη γυ- ναίκα. Ἀστεῖα-γέλια-καμώματα-λόγια ἀνάλατα. Κουβέντες ἀνάλατες. "Ολα του εἶν' ἀνάλατα κοιν. Ἀνοστα κι ἀνάλατα εἶν' τὰ λόγια σ' Κερασ. || Παροιμ. Ὁ ἀνάλατος ἐσιμάτηκε κι ὁ ἀρμυρὸς ἐδάριτκε (προτιμότερα εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ καὶ ὑπολαμβάνεται ὡς ἔνδειξις ἀφύιας παρὰ ἡ ἀπρεπὴς ἐπί- δεξις εὐφύιας) Ψαρ.**

"Εομξεν ὁ ἀνάλατος μὲ τὴν ἀναλατῖνα

κ' ἔκαμε δυὸ παιδιὰ ἀνάλατα κ' ἐκείνα

ΙΒενιζέλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἄβρωτος 3, ἄγαρδος 2, ἄναλος, ἄνοστος, γλυκανάλατος, κρυανάλατος, κρύος, σαχλός. Πβ. ἄβρωστος Β 3, ἀλαφρανάλατος 2, ἀνοσιτόπλαστος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλατους καὶ ὡς παρωνύμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἐπιπασθῇ ἄλας Σύμ. κ.ά.: *Ἀνάλατο δέρμα (ὄρ. βυρσοδεψικός) ἐνιαχ. Ἀνάλατο μόλυκε δὸ παιδὶν ἢ μαμ- μοῦ (μαμμὴ) Σύμ. || Φρ. Ἀλῆδωτος κι ἀνάλατος (ἐπὶ Ἰσραη- λίτου) ἀγν. τόπ. Συνών. ἀναλάτιστος 1 β. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ τρώγων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἄλας Στερελλ. (Αἰτωλ.): *"Αμα παθαίν' ἀπὸν βλουῖα οὐ ἄθρουπους πρέπ' νὰ μέν' ἀνάλατους (νὰ ἀπέχη ἀπὸ ἀλατισμένα φαγητά). Τὰ πρόβατα ἐνὶ ἀνάλατα. Συνών. ἀναλάτιστος 2.**

Β) Οὗς. 1) Ἀρσ. θηλ. καὶ οὐδ. τὸ ἐδώδιμον φυτὸν νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ὁποῖον νομίζεται ὅτι δὲν τὸ πιάνει εὐκόλως τὸ ἄλας Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύθν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.): *Πάμε νὰ μαζώξουμε ἀνέλατους*

